

รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว

Model for Agricultural Vocational Skill of Development Youth People in Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic

สมศักดิ์ ดวงปัญญา^{1*}, จิตติ กิตติเลิศไพศาล², ชนินทร์ วะสีนันท³, และ พิศดาร แสนชาติ⁴

Somsack Duangpanya^{1*}, Jitti Kittilertpaisan², Chanin Vaseenonta³,

and Pissadarn Saenchart⁴

¹⁻⁴คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร; Faculty of Management Science, Sakon Nakhon Rajabhat University, Thailand.

*Corresponding Author; e-mail : sack_ford@yahoo.com

DOI : 10.65205/jlgisrru.2026.e302572

Received : May 27, 2026; Revised : July 11, 2026; Accepted : July 15, 2026

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรม 2) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรม และ 3) สร้างรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ แบ่งการดำเนินงานเป็น 3 ระยะ กลุ่มตัวอย่างในระยะที่ 1 และ 2 คือเยาวชนอายุ 18-24 ปี ในเมืองเป้าหมายของแขวงคำม่วน จำนวน 230 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ กลุ่มเป้าหมายในระยะที่ 3 ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญสำหรับการสนทนากลุ่ม จำนวน 14 คน และผู้เชี่ยวชาญสำหรับประเมินรูปแบบจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบบันทึกการสนทนาและแบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้

ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพการดำเนินการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.63) (2) ปัจจัยที่มีอิทธิพล ทั้ง 5 ด้านส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิผลอย่างมีนัยสำคัญ ($p < 0.05$) ร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 62.0 ($R^2\text{Adj} = .620$) เรียงลำดับอำนาจการพยากรณ์จากมากไปน้อย ได้แก่ คุณภาพของหลักสูตร ($\beta = .301$) เทคโนโลยีที่เหมาะสม ($\beta = .275$) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ($\beta = .200$) แรงจูงใจของเยาวชน ($\beta = .156$) และ วิธีการจัดการเรียนรู้ ($\beta = .118$) (3) รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพที่พัฒนาขึ้น มีความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.39) และมีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$,

Citation : Duangpanya, S., Kittilertpaisan, J., Vaseenonta, C., & Saenchart, P. (2026). Model for Agricultural Vocational Skill

of Development Youth People in Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic. *Journal of Local Governance and Innovation*, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

S.D. = 0.27) แสดงให้เห็นว่ารูปแบบดังกล่าวมีประสิทธิภาพและเหมาะสมที่จะนำไปประยุกต์ใช้เพื่อยกระดับทักษะอาชีพของเยาวชนได้จริง

คำสำคัญ (Keywords) : รูปแบบ, การพัฒนาทักษะวิชาชีพเกษตรกรเยาวชน, สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

Abstract

This research aimed to: 1) study the current state of agricultural vocational skills development; 2) examine the factors influencing the effectiveness of agricultural vocational skills development; and 3) construct an agricultural vocational skills development model for youth in Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic (Lao PDR). This study employed a Mixed Methods Research design, encompassing both quantitative and qualitative approaches, divided into three phases. The sample for Phases 1 and 2 consisted of 230 youths aged 18-24 in the target districts of Khammouane Province. Data were collected using questionnaires and analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson's correlation coefficient, and Multiple Regression Analysis. For Phase 3, the target groups comprised 14 experts for a focus group discussion and 5 experts for the model evaluation. The research instruments used were focus group recording forms and a model suitability and feasibility evaluation form.

The research findings revealed that: (1) The overall current state of agricultural vocational skills development for youth in Khammouane Province was at a high level ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.63). (2) All 5 influencing factors had a significant positive effect on the effectiveness ($p < 0.05$), collectively predicting 62.0% of the variance ($R^2_{Adj} = .620$). Ranked by predictive power from highest to lowest, these factors were: Curriculum Quality ($\beta = .301$), Appropriate Technology ($\beta = .275$), Learning Environment ($\beta = .200$), Youth Motivation ($\beta = .156$), and Learning Management Methods ($\beta = .118$). (3) The developed vocational skills development model demonstrated overall suitability at the highest level ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.39) and overall feasibility for practical implementation at the highest level ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.27). This indicates that the model is highly efficient and appropriate for practical application to enhance the occupational skills of youth.

Keywords : Model, Agricultural Vocational Skill Developing Youth, Lao People's Democratic Republic

Citation : สมศักดิ์ ดวงปัญญา, จิตติ กิตติเลิศไพศาล, ชนินทร์ วะสินนท์, และ พิศดาร แสนชาติ. (2569). รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพเกษตรกร

สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

บทนำ (Introduction)

บริบทและความท้าทายของภาคการเกษตรในยุคปัจจุบัน ภาคการเกษตรทั่วโลกกำลังเผชิญความท้าทายจากภาวะขาดแคลนแรงงานอันเกิดจากการก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ในขณะที่เยาวชนคนรุ่นใหม่ (Generation Z) มีแนวโน้มทิ้งถิ่นฐานมุ่งสู่สังคมเมือง เนื่องจากมีทัศนคติเชิงลบต่ออาชีพกสิกรรม โดยมองว่าเป็นงานหนัก มีความเสี่ยงสูง และให้ผลตอบแทนต่ำ (ชุรารัตน์ ไครอามาตย์ และ จอมเดช ตรีเมธ, 2568; เพชรดา จันอ้วน และ ยศ บริสุทธิ์, 2567) ด้านการพัฒนาและหน้าต่างโอกาสทางประชากรของ สปป.ลาว แม้รัฐบาลจะมุ่งยกระดับไปสู่การเกษตรเชิงพาณิชย์ แต่การผลิตส่วนใหญ่ยังคงพึ่งพาวิถีแบบดั้งเดิม อย่างไรก็ตาม สปป.ลาว มี "หน้าต่างโอกาสทางประชากร" จากสัดส่วนประชากรวัยหนุ่มสาวที่มีจำนวนมาก (Ministry of Planning and Investment, 2021) ซึ่งเยาวชนกลุ่มนี้จะเป็นขุมพลังสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศ หากได้รับการพัฒนาทักษะวิชาชีพอย่างตรงจุด (Luxembourg Development Cooperation, 2022; United Nations Population Fund [UNFPA], 2022) ดังนั้น การจัดการอาชีวศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการอุดช่องว่างทางทักษะระหว่างภาคทฤษฎีในห้องเรียนและการลงมือปฏิบัติจริงในตลาดแรงงาน กสิกรรม (Nwakile, 2026; Ekenta et al., 2026)

ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาทักษะวิชาชีพกสิกรรมในแขวงคำม่วน แม้แขวงคำม่วนจะมีศักยภาพด้านทรัพยากรสูง แต่เยาวชนยังคงเผชิญข้อจำกัดในการสานต่ออาชีพกสิกรรมอย่างยั่งยืน เนื่องจากการขาดแคลนองค์ความรู้สมัยใหม่ การสนับสนุนด้านเทคโนโลยี ทุน และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้แบบครบวงจร นอกจากนี้ หลักสูตรฝึกอบรมที่ผ่านมายึดติดกับทฤษฎี ขาดความยืดหยุ่น และไม่ตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของตลาดแรงงาน จึงไม่สามารถดึงดูดเยาวชนให้ก้าวขึ้นเป็นผู้ประกอบการเกษตรรุ่นใหม่ได้ (Afolayan & Adamu, 2026; กิตติ สุทธิจิระพันธ์ และคณะ, 2565)

กรอบแนวคิดและตัวแปรสำคัญในการพัฒนารูปแบบ เพื่อแก้ไขวิกฤตการณ์ดังกล่าว จำเป็นต้องพัฒนานวัตกรรมการบริหารและการเรียนรู้แนวใหม่ โดยบูรณาการทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Kolb, 1984) ร่วมกับการเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐานที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริง (ปราชญ์ จุลพวก, 2566) ก่อให้เกิด "รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกสิกรรม" ซึ่งทำหน้าที่เป็นโครงสร้างต้นแบบในการบูรณาการทรัพยากรทางการบริหาร 4 ด้าน ได้แก่ กำลังคน งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการจัดการ เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ ปัจจัยขับเคลื่อนประสิทธิภาพของรูปแบบ ประสิทธิภาพของรูปแบบดังกล่าว จะถูกขับเคลื่อนผ่านปัจจัยเชิงสาเหตุ 5 ด้านที่สำคัญ ได้แก่ 1) คุณภาพของหลักสูตร ที่มีความทันสมัย ยืดหยุ่น และเชื่อมโยงกับวิถีชุมชน 2) วิธีการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นให้ผู้เรียนค้นพบด้วยตนเองเพื่อลดช่องว่างทางทักษะ 3) สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้: ที่จำลองเสมือนห้องปฏิบัติการที่มีชีวิตเพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (บัญชา จันทราช และคณะ, 2567) 4) แรงจูงใจของเยาวชน ผ่านการจัดสรรเงินทุนและเครือข่าย เพื่อเปลี่ยนวิถีเกษตรยังชีพสู่ธุรกิจที่สร้างกำไร (Poungchompu & Phuttachat, 2025) 5) เทคโนโลยีที่

Citation : Duangpanya, S., Kittilertpaisan, J., Vaseenonta, C., & Saenchart, P. (2026). Model for Agricultural Vocational Skill

of Development Youth People in Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic. *Journal of Local Governance and Innovation*, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

เหมาะสม โดยบูรณาการเครื่องมือดิจิทัล นวัตกรรมคาร์บอนต่ำ และ IoT เพื่อลดข้อจำกัดในการทำงานและเพิ่มความแม่นยำในการวิเคราะห์ข้อมูล (ปิยรัชนี้ จ้อยอินทร์ และคณะ, 2568; Prihastomo et al., 2026)

ความมุ่งหมายและผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการวิจัย เป้าหมายสูงสุดของการนำรูปแบบไปใช้ คือการสร้างประสิทธิผลเชิงประจักษ์แบบองค์รวมแก่เยาวชน ซึ่งสะท้อนผ่านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ในกระบวนการกิจกรรม 5 สาขา (Thepkun & Ratanachai, 2026) ด้านทักษะการทำงานและสมรรถนะทางสังคม (ณัฐพร ยิ้มประเสริฐ และ เพ็ชรรัตน์ อิมนิกุล, 2568; Seti et al., 2025) ด้านทัศนคติเชิงบวกต่อความมั่นคงในอาชีพ และด้านความพึงพอใจต่อกิจกรรม (ธัญวดี กำจัดภัย และคณะ, 2567; พัชรา ปราชญ์เวทย์ และคณะ, 2568)

ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิจัยเรื่อง "รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว" ด้วยระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) เพื่อสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาที่ช่วยยกระดับเยาวชนสู่การเป็นเกษตรกรรุ่นใหม่พึ่งพาตนเองได้ อันนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจชุมชนของ สปป.ลาว อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาสภาพการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
3. เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การทบทวนวรรณกรรม (Literature Review)

1. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรม รูปแบบ (Model) คือ โครงสร้างทางความคิดที่จัดระบบขึ้นอย่างมีแบบแผนจากการสังเคราะห์ทฤษฎี เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการแก้ปัญหาและพัฒนาปรากฏการณ์ให้บรรลุเป้าหมาย (ปราสาท จุลพวง, 2566) งานวิจัยนี้ใช้รูปแบบเป็นกรอบบูรณาการทรัพยากรการบริหาร (กำลังคน งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการจัดการ) เข้ากับกระบวนการเรียนรู้เพื่อยกระดับความรู้ ทักษะ และทัศนคติต่ออาชีพกิจกรรมของเยาวชน

2. แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรม ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะวิชาชีพถูกขับเคลื่อนด้วยปัจจัยสำคัญ 5 ด้าน ได้แก่

- 1) คุณภาพของหลักสูตร ต้องมีความทันสมัย ยืดหยุ่น สอดคล้องกับวิถีชีวิตในท้องถิ่นและตลาดแรงงาน (กิตติ สุทธิจิระพันธ์ และคณะ, 2565; Afolayan & Adamu, 2026)

Citation : สมศักดิ์ ดวงปัญญา, จิตติ กิตติเลิศไพศาล, ชนินทร์ วะสินนท์, และ พิศดาร แสนชาติ. (2569). รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกิจกรรม

สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

2) วิธีการจัดการเรียนรู้ การสอนที่เน้นการลงมือปฏิบัติและการค้นพบด้วยตนเอง (Heuristic) จะช่วยลดช่องว่างด้านทักษะในการทำงานได้อย่างมีนัยสำคัญ (Nwakile, 2026)

3) สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ การมีพื้นที่ปลอดภัยและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยตรงต่อทัศนคติและความพึงพอใจของผู้เรียน (บัญชา จันทราช และคณะ, 2567)

4) แรงจูงใจของเยาวชน การสนับสนุนทุนและเครือข่ายช่วยกระตุ้นให้เยาวชนมองเห็นคุณค่าของการเกษตร และเปลี่ยนค่านิยมไปสู่การสร้างรายได้เชิงธุรกิจ (Poungchompou & Phuttachat, 2025)

5) เทคโนโลยีที่เหมาะสม การประยุกต์ใช้เครื่องมือดิจิทัลช่วยให้เยาวชนสามารถวิเคราะห์ข้อมูล ลดความเหนื่อยยาก และเพิ่มผลผลิตได้อย่างเป็นรูปธรรม (ปิรัชณี จ้อยอินทร์ และคณะ, 2568)

3. แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลของการพัฒนาทักษะวิชาชีพศึกษกรรรม ประสิทธิภาพ (Effectiveness) หมายถึง ผลลัพธ์ความสำเร็จของการจัดการเรียนรู้ ที่สะท้อนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแบบองค์รวม ทั้ง ความรู้ ทักษะปฏิบัติ ทักษะทางสังคม ทัศนคติต่ออาชีพ และความพึงพอใจ นำไปสู่การประกอบอาชีพและยกระดับคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืน (Anand et al., 2026; Seti et al., 2025) ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะวิชาชีพศึกษกรรรมสำหรับเยาวชน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ดังนี้

1) ด้านความรู้ในการทำงาน คือการเข้าใจเทคนิคศึกษกรรรม 5 สาขา ระบบผสมผสาน มาตรฐาน ฟาร์ม และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างผลิตภาพ (Thepkun & Ratanachai, 2026)

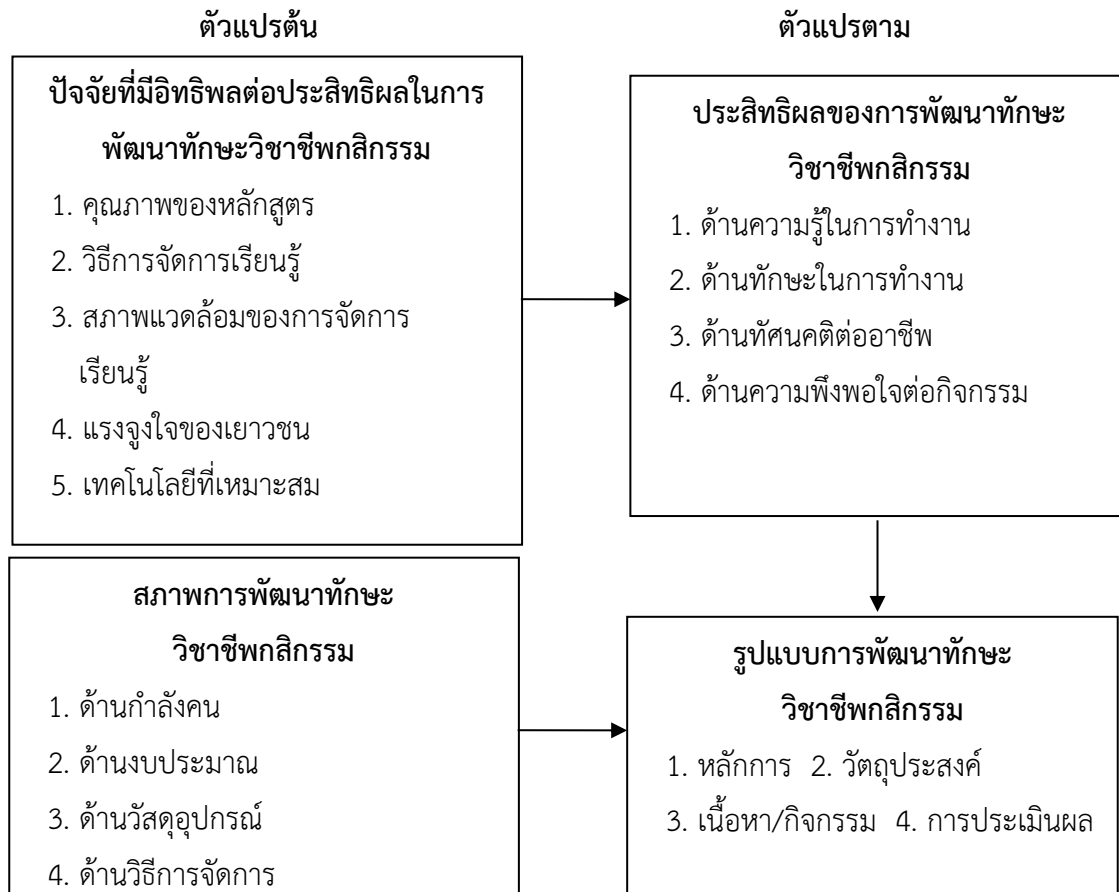
2) ด้านทักษะในการทำงาน คือความสามารถในการลงมือปฏิบัติจริงได้ชำนาญ ควบคู่กับ สมรรถนะทางสังคม (Soft Skills) เช่น การแก้ปัญหาและการทำงานเป็นทีม (ณัฐพร ยิ้มประเสริฐ และ เพ็ชรรัตน์ อิมนิกุล, 2568; Seti et al., 2025)

3) ด้านทัศนคติต่ออาชีพ เป็นความเชื่อมั่นและมีมุมมองเชิงบวกว่าเกษตรกรรมสร้างความมั่นคงได้ และมุ่งมั่นพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งเป็นแรงดึงดูดสำคัญสำหรับคนรุ่นใหม่ (Gen Z) (ชูรารัตน์ ไครอามาตย์ และ จอมเดช ตรีเมฆ, 2568; เพชรดา จันอ้วน และ ยศ บริสุทธิ์, 2567)

4) ด้านความพึงพอใจต่อกิจกรรม เป็นความประทับใจต่อการบริหารโครงการทุกมิติ ตั้งแต่ผู้สอน ไปจนถึงการแนะแนวอาชีพหลังจบการอบรม (พัชรา ปราชญ์เวทย์ และคณะ, 2568; ธัญวดี กำจัดภัย และ คณะ, 2567)

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพ ปัจจัย ประสิทธิภาพ และรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังภาพประกอบ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ทั้งการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยแบ่งขั้นตอนการดำเนินงานออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มเป้าหมาย

ระยะที่ 1 และ 2 การศึกษาสภาพและปัจจัยที่มีอิทธิพล ประชากรคือ เยาวชนอายุ 18-24 ปี ในพื้นที่ 4 เมืองเป้าหมายของแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 536 คน กลุ่มตัวอย่าง

Citation : สมศักดิ์ ดวงปัญญา, จิตติ กิตติเลิศไพศาล, ชนินทร์ วัฒนสินธ์, และ พิศดาร แสนชาติ. (2569). รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์

สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

คำนวณขนาดโดยใช้สูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 230 คน

ระยะที่ 3 การสร้างและประเมินรูปแบบ กลุ่มเป้าหมายในการสนทนากลุ่ม (Focus Group) คือผู้เชี่ยวชาญจากภาครัฐ เอกชน และองค์กรสากล จำนวน 14 คน และกลุ่มเป้าหมายผู้เชี่ยวชาญสำหรับประเมินรูปแบบ จำนวน 5 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งตามระยะ ได้แก่ 1) แบบสอบถามสภาพการพัฒนากิจกรรมวิชาชีพเกษตรกร 2) แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการพัฒนากิจกรรมวิชาชีพฯ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) 3) แบบบันทึกการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ และ 4) แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ

การหาคุณภาพเครื่องมือ เครื่องมือทุกฉบับผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ซึ่งแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นสูงถึง 0.983

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมด ทั้งการแจกแบบสอบถามจำนวน 230 ชุด และการดำเนินการจัดสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับการทดสอบสมมติฐาน ใช้สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter ข้อมูลเชิงคุณภาพ ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มและการเสนอแนะ นำมาสรุปผลด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อนำไปพัฒนารูปแบบ

ผลการวิจัย (Research Results)

1. ผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิผลของการพัฒนากิจกรรมวิชาชีพเกษตรกรสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลของการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมและรายด้าน

ด้าน	ประสิทธิผล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	ความรู้ในการทำงาน (WKD)	4.16	.64	มาก	2
2	ทักษะในการทำงาน (WSD)	4.16	.60	มาก	1
3	ทัศนคติต่ออาชีพปศุสัตว์ (WAD)	4.12	.70	มาก	4
4	ความพึงพอใจต่อกิจกรรม (ASD)	4.12	.64	มาก	3
โดยรวมเฉลี่ย		4.14	.61	มาก	-

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย มีดังนี้ ทักษะในการทำงาน (WSD) ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.60) ความรู้ในการทำงาน (WKD) ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.64) ความพึงพอใจต่อกิจกรรม (ASD) ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.64) และทัศนคติต่ออาชีพปศุสัตว์ (WAD) ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.70) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมและรายด้าน

ด้าน	ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับ
1	คุณภาพของหลักสูตร (CQ)	3.96	.76	มาก	5
2	วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML)	4.02	.75	มาก	4
3	สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ (LNE)	4.16	.68	มาก	3
4	แรงจูงใจของเยาวชน (YM)	4.18	.69	มาก	2
5	เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT)	4.22	.66	มาก	1
โดยรวมเฉลี่ย		4.10	.65	มาก	-

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมเฉลี่ยและรายด้าน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับ

Citation : สมศักดิ์ ดวงปัญญา, จิตติ กิตติเลิศไพศาล, ชนินทร์ วัฒนสินธุ์, และ พิศดาร แสนชาติ. (2569). รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์

สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

มาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย มีดังนี้ เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.66) แรงจูงใจของเยาวชน (YM) ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.69) สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ (LNE) ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.68) วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.75) และคุณภาพของหลักสูตร (CQ) ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.76)

3. ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตัวแปรพยากรณ์	B	Std. error	(β)	t	P-value	Collinearity
(Constant)	.033	.183		.179	.858	Tolerance VIF
1. คุณภาพของหลักสูตร CQ	.280	.045	.301	6.216	.000	.707 1.415
2. วิธีการจัดการเรียนรู้ TML	.110	.052	.118	2.137	.034	.543 1.843
3. สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ LNE	.197	.049	.200	3.992	.000	.661 1.513
4. แรงจูงใจของเยาวชน YM	.147	.048	.156	3.056	.003	.637 1.570
5. เทคโนโลยีที่เหมาะสม AT	.256	.048	.275	5.298	.000	.617 1.621
R=.793, R ² =.628, R ² Adj=.620, F=75.667 Sig.= .000						

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ด้าน มีอิทธิพลเชิงบวก (ทิศทางเดียวกัน) ต่อประสิทธิผลการพัฒนาทักษะวิชาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลได้ร้อยละ 62.0 (R²Adj = .620) โดยคุณภาพของหลักสูตร (CQ) มีอำนาจพยากรณ์สูงสุด ($\beta = .301$)

สมการพยากรณ์ประสิทธิผลการพัฒนาทักษะวิชาชีพ

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = .033 + .275(AT) + .156(YM) + .118(TML) + .301(CQ) + .200(LNE)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$ZY = .275(AT) + .156(YM) + .118(TML) + .301(CQ) + .200(LNE)$$

4. ผลการพัฒนารูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน

จากผลการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณที่ยืนยันว่าปัจจัยทั้ง 5 ด้าน มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ผู้วิจัยได้นำปัจจัยเชิงสาเหตุดังกล่าวมากร่างเป็น "รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว" โดยผ่านการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 14 คน ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากภาครัฐ ภาคเอกชน นักวิชาการ และองค์กรจัดตั้งสากล โดยมีรายละเอียดผลการพัฒนาดังนี้

4.1 โครงสร้างของรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพ รูปแบบที่พัฒนาขึ้นทำงานบูรณาการผ่านกลไกขับเคลื่อนหลัก 5 โมดูล (ตามปัจจัยที่มีอิทธิพล) ได้แก่ 1) คุณภาพของหลักสูตร (CQ) 2) เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) 3) สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ (LNE) 4) แรงจูงใจของเยาวชน (YM) และ 5) วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) โดยในแต่ละโมดูลได้ถูกออกแบบโครงสร้างการดำเนินงานย่อยอย่างเป็นระบบ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) หลักการ (2) วัตถุประสงค์ (3) เนื้อหา/กิจกรรม และ (4) การประเมินผล เพื่อให้สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม

4.2 ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ จากการนำรูปแบบที่ยกร่างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญและผู้บริหารระดับสูง จำนวน 5 คน ประเมินคุณภาพ พบว่ารูปแบบดังกล่าวมีคุณภาพในระดับที่สูงมาก สามารถนำไปใช้ได้จริง โดยมีผลการประเมิน ดังนี้

1) ด้านความเหมาะสม โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.39) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) มีความเหมาะสมสูงสุด ($\bar{X} = 4.75$) รองลงมาคือ เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) ($\bar{X} = 4.70$), สภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ (LNE) ($\bar{X} = 4.60$), แรงจูงใจของเยาวชน (YM) ($\bar{X} = 4.55$) และคุณภาพของหลักสูตร (CQ) ($\bar{X} = 4.35$) ตามลำดับ

2) ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.27) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านแรงจูงใจของเยาวชน (YM) มีความเป็นไปได้สูงสุด ($\bar{X} = 4.80$) รองลงมาคือ วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) และคุณภาพของหลักสูตร (CQ) มีค่าเท่ากัน ($\bar{X} = 4.55$) เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) ($\bar{X} = 4.45$) ซึ่งล้วนอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนสภาพแวดล้อมของการจัดการเรียนรู้ (LNE) ($\bar{X} = 4.00$) อยู่ในระดับมาก

สรุปได้ว่า รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกรรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีโครงสร้างเชิงระบบที่ชัดเจน ผ่านการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ และพร้อมสำหรับการนำไปใช้ยกระดับสมรรถนะของเยาวชนกลีกรรรมในแขวงคำม่วนต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

1. สภาพการดำเนินงานการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.63) มีดังนี้ ด้านกำลังคน (HR) ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.66) ด้านวิธีการจัดการ (MGT) ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.65) ด้านวัสดุอุปกรณ์ (MES) ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = 0.72) และด้านงบประมาณ (BUD) ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.76) ผลที่ได้สะท้อนว่า องค์การให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพผู้สอนและผู้เรียน รวมถึงมีการวางแผนและประเมินผลอย่างเป็นระบบ แม้จะยังมีข้อจำกัดด้านงบประมาณสนับสนุนอยู่บ้าง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาที่พบว่า ความสำเร็จในการส่งเสริมทักษะอาชีพ ต้องอาศัยการบูรณาการความร่วมมือด้านทรัพยากรและแหล่งเรียนรู้ร่วมกันระหว่างสถานศึกษาและชุมชน โดยกำหนดบทบาททุกฝ่ายให้ชัดเจน (ธัญญา พานิชกุล และจิราพร รอดพ่วง, 2568) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดสากลที่ระบุว่า การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมทางเทคนิคการเกษตร (ATVET) อย่างเป็นระบบ คือรากฐานสำคัญในการปิดช่องว่างทางทักษะตอบสนองตลาดแรงงาน และเชื่อมโยงเยาวชนสู่โอกาสในการสร้างรายได้อย่างยั่งยืน (Bhoi & Udabar, 2026; Protano, 2022) สรุปได้ว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ควบคู่ไปกับการบริหารจัดการที่เป็นระบบ และการสนับสนุนทรัพยากรอย่างเหมาะสม ล้วนเป็นฟันเฟืองสำคัญที่ทำให้การพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพตามเป้าหมาย

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2.1 ระดับประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชน ในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย มีดังนี้ ด้านทักษะในการทำงาน (WSD) ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.60) ด้านความรู้ในการทำงาน (WKD) ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.64) ด้านความพึงพอใจต่อกิจกรรม (ASD) ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.64) และด้านทัศนคติต่ออาชีพ (WAD) ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.70) ตามลำดับ

2.2 ระดับปัจจัยของการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนใน แขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยรวมเฉลี่ยและรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.65) มีดังนี้ เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.66) แรงจูงใจของเยาวชน (YM) ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.89) สภาพแวดล้อมของ การจัดการเรียนรู้ (LNE) ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.68) วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.75) และคุณภาพของหลักสูตร (CQ) ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.76)

2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ พบว่า ปัจจัยที่มี

Citation : Duangpanya, S., Kittilertpaisan, J., Vaseenonta, C., & Saenchart, P. (2026). Model for Agricultural Vocational Skill

of Development Youth People in Khammouane Province, Lao People's Democratic Republic. *Journal of Local Governance and Innovation*, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ได้แก่ คุณภาพของหลักสูตร (CQ) ($\beta = .301$) เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) ($\beta = .275$) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ (LNE) ($\beta = .200$) แรงจูงใจของเยาวชน (YM) ($\beta = .156$) และ วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) ($\beta = .118$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะวิชาชีพ ได้ร้อยละ 62.0 และมีอำนาจพยากรณ์ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งตัวแปรอิสระที่มีอำนาจในการพยากรณ์ได้ดี โดยสามารถสร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $Y = .033 + .275(AT) + .156(YM) + .118(TML) + .301(CQ) + .200(LNE)$ ดังนั้นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผล ในการพัฒนาทักษะวิชาชีพสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในแต่ละด้านมีดังนี้

2.3.1 คุณภาพของหลักสูตร (CQ) พบว่า มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการพัฒนาทักษะวิชาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากหลักสูตรที่มีคุณภาพต้องพัฒนาเนื้อหาและกระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียนและตลาดแรงงาน โดยผ่านการประเมินความต้องการจำเป็น ก่อนออกแบบหลักสูตร ทำให้การจัดการเรียนรู้ตอบสนองได้ตรงเป้าหมาย และผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาที่ระบุว่า หลักสูตรทักษะอาชีพที่มีคุณภาพต้องสำรวจความสนใจและปรับระบบการสอนให้สอดคล้องกับความถนัดของผู้เรียน ตลอดจนเชื่อมโยงกับทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการ (จักรกฤษณ์ ศรีคำหู้ และ สมิตร์ สุวรรณ, 2568) อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศที่ชี้ว่า การฝึกอบรมสายอาชีพที่เน้นทักษะปฏิบัติและการเป็นผู้ประกอบการ มีส่วนช่วยเพิ่มผลิตภาพ ลดช่องว่างด้านทักษะ และสร้างโอกาสในการมีงานทำหรือเริ่มธุรกิจ เพื่อยกระดับรายได้และวิถีชีวิตของเยาวชนในชนบทอย่างเป็นรูปธรรม (Bhoi & Udabar, 2026)

2.3.2 เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) พบว่า มีอิทธิพลรองลงมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่ทันสมัยช่วยเสริมสร้างประสบการณ์เรียนรู้ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริง ทำให้เยาวชนพัฒนาสมรรถนะได้อย่างมีประสิทธิภาพและประยุกต์ใช้ได้จริง สอดคล้องกับการศึกษาที่ระบุว่า การประยุกต์ใช้องค์ความรู้และเทคโนโลยีช่วยให้เยาวชนก้าวสู่การเป็นผู้ประกอบการเกษตรได้อย่างยั่งยืน (พระมหาอภิสิทธิ์ วิริโย และคณะ, 2568) นอกจากนี้ การเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลยังมีศักยภาพในการเพิ่มการมีส่วนร่วมและลดต้นทุนการทำธุรกรรม (Massala, 2026; Pongchompu & Phuttachat, 2025) ตลอดจนการใช้สื่อออนไลน์ยังมีความสำคัญต่อการทำการตลาดและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของเยาวชน (กิตติ สุทธิจิระพันธ์ และคณะ, 2565)

2.3.3 สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ (LNE) พบว่า มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากการมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมจะช่วยกระตุ้นแรงจูงใจและสร้างประสบการณ์เชิงปฏิบัติ (Experiential Learning) ที่เอื้อต่อการทำงานจริง สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่าความพร้อมของสภาพแวดล้อมและทรัพยากรชุมชน มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการฝึกปฏิบัติงาน (ธัญญา พานิชกุล และ จิราพร รอดพ่วง, 2568) ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองสากลที่ชี้ว่าโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตรมีอิทธิพลต่อระดับ

Citation : สมศักดิ์ ดวงปัญญา, จิตติ กิตติเลิศไพศาล, ชนินทร์ วัฒนสินธุ์, และ พิศดาร แสนชาติ. (2569). รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลไก

รมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>

การมีส่วนร่วมในธุรกิจเกษตรของเยาวชน (Poungchompu & Phuttachat, 2025) การเปิดโอกาสให้ลงมือปฏิบัติในพื้นที่จริงยังช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการทำงานร่วมกันได้อย่างยั่งยืน (ณัฐพร ยิ้มประเสริฐ และ เพ็ชรรัตน์ อิมนิกุล, 2568)

2.3.4 แรงจูงใจของเยาวชน (YM) พบว่า มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ โดยมีผู้สอนเป็นกลไกสำคัญในการสร้างแรงบันดาลใจและเชื่อมโยงเนื้อหาสู่โอกาสทางอาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่า ทักษะคิดที่ดีต่อผลประโยชน์และปัจจัยสนับสนุนเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อความสนใจในอาชีพเกษตรกรรม (ชุรารัตน์ ไครอามาตย์ และ จอมเดช ตรีเมธ, 2568; Massala, 2026) ทั้งนี้ การสร้างแรงจูงใจที่สำเร็จอาจเริ่มจากการทดลองทำเกษตรแบบผสมผสานที่ให้ผลตอบแทนเป็นรูปธรรม เพื่อเป็นตัวแบบในการกระตุ้นการพัฒนาอาชีพอย่างต่อเนื่อง (บัญชา จันทราช และคณะ, 2567)

2.3.5 วิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) พบว่า มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากเป็นปัจจัยกำหนดคุณภาพการถ่ายทอดองค์ความรู้ การออกแบบกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการลงมือปฏิบัติจริงช่วยให้เกิดการเรียนรู้เชิงลึก สอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) สามารถยกระดับทักษะอาชีพและผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ปราสาท จุลพวก, 2566) อีกทั้งการใช้ระเบียบวิธีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential learning methodologies) ยังช่วยเชื่อมโยงทฤษฎีสู่การปฏิบัติ สร้างความตระหนักรู้ด้านนวัตกรรม และนำไปสู่ความยั่งยืนในธุรกิจเกษตร (Papakonstantinou et al., 2022) ตลอดจนการประยุกต์ใช้นวัตกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น IMTEAC Model ก็สามารถช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน (ภรณ์ทิพย์ อ่อนสัมกิจ และ อภิชา แดงจำรูญ, 2564)

3. รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์ที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยโครงสร้างการดำเนินงาน 4 องค์ประกอบหลัก คือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ และการประเมินผล โดยรูปแบบดังกล่าวได้บูรณาการปัจจัยขับเคลื่อนหลัก 5 ด้าน ได้แก่ คุณภาพของหลักสูตร (CQ) เทคโนโลยีที่เหมาะสม (AT) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ (LNE) แรงจูงใจของเยาวชน (YM) และวิธีการจัดการเรียนรู้ (TML) เข้าไว้ด้วยกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพเกษตรกรรมอย่างเป็นระบบ ที่ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบดังกล่าวเช่นเดียวกัน (ปราสาท จุลพวก, 2566) นอกจากนี้ รูปแบบการพัฒนาดังกล่าวยังต่อยอดด้วยงานวิจัยในระดับสากลที่ยืนยันว่า การออกแบบระเบียบวิธีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential learning methodologies) ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งยวดสำหรับเกษตรกรรุ่นใหม่ เนื่องจากช่วยให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งต่อการนำนวัตกรรมมาใช้ และสามารถต่อยอดสู่ความยั่งยืนในการลงทุนทำธุรกิจการเกษตรในอนาคต (Papakonstantinou et al., 2022)

ความรู้ใหม่ (New Knowledge)

ผลจากการศึกษารูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้องค์ความรู้ใหม่ ดังนี้ การพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์ที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยการผสมผสานระหว่างคุณภาพหลักสูตร เทคโนโลยีที่เหมาะสม สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ แรงจูงใจของเยาวชน และวิธีการจัดการเรียนรู้ ที่สามารถร่วมทำนายประสิทธิผลการพัฒนาทักษะวิชาชีพของเยาวชนได้มากกว่า 60%

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลและต้นแบบในการจัดฝึกอบรม ผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกระดับ สามารถนำข้อมูลตัวชี้วัดและรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชน ไปใช้เป็นฐานข้อมูลและประยุกต์เป็นต้นแบบในการจัดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างความชำนาญทางอาชีพให้แก่เยาวชนอย่างเป็นรูปธรรม

2. การบูรณาการเครือข่ายเพื่อขับเคลื่อนปัจจัยสู่การปฏิบัติ หน่วยงานหลัก ห้องการศึกษาธิการและกีฬา, วิทยาลัยเทคนิค-วิชาชีพฯ, ห้องการศึกษาระดับสูงและสิ่งแวดล้อม และสถานประกอบการ ควร

บูรณาการความร่วมมือเพื่อผลักดันปัจจัยสู่การปฏิบัติ ดังนี้

1) ด้านหลักสูตรและวิธีการจัดการเรียนรู้ ร่วมพัฒนาหลักสูตรบนฐานผลลัพธ์ (Active Learning) ที่ตอบโจทย์ตลาดแรงงาน มีการประกันคุณภาพ (PDCA) โดยผู้สอนต้องถ่ายทอดทฤษฎีควบคู่กับการฝึกปฏิบัติจริงอย่างใกล้ชิด

2) ด้านเทคโนโลยีและสภาพแวดล้อม จัดหาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัย ปลอดภัย พร้อมสร้างบรรยากาศการฝึกอบรมที่เป็นกันเอง มีสิ่งอำนวยความสะดวกและส่งเสริมการทำงานเป็นทีม

3) ด้านแรงจูงใจของเยาวชน ดึงดูดเยาวชนด้วยหลักสูตรที่น่าสนใจ และสร้างความตระหนักให้เห็นถึงโอกาสในการมีงานทำ เพื่อเปลี่ยนทัศนคติสู่ความมุ่งมั่นในการประกอบอาชีพปศุสัตว์

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยการนำรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวไปใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับบ้าน ระดับแขวงและระดับศูนย์กลางใน สปป.ลาว

2. ควรมีการวิจัยศึกษาเพื่อเปรียบเทียบการนำรูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพปศุสัตว์สำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวไปใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับบ้าน ระดับแขวงและระดับศูนย์กลางใน สปป.ลาว

เอกสารอ้างอิง (References)

- กิตติ สุทธิจิระพันธ์, นาวัน พรหมใจสา, วิกรม บุญนุ่น, และโกมินทร์ วังอ่อน. (2565). การพัฒนาทักษะอาชีพด้านธุรกิจออนไลน์ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดเชียงรายเพื่อเข้าสู่ตลาดประชาคมอาเซียน. *วารสารวิชาการสังคมมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช*, 12(2), 133–151. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/husoc/article/view/259107>
- ชูรรัตน์ ไครอามาตย์, และจอมเดช ศรีเมธ. (2568). ทักษะชีวิตที่มีต่ออาชีพเกษตรกรรมและความสนใจในการประกอบอาชีพการเกษตรในปัจจุบันของกลุ่ม Generation Z. *วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม*, 3(3), 834–848. <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>
- ณัฐพร ยิ้มประเสริฐ, และเพชรรัตน์ อิมนิกุล. (2568). การพัฒนาการส่งเสริมทักษะอาชีพที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 2. *วารสารนวัตกรรมการจัดการศึกษาและการวิจัย*, 7(2), 230–240. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jemri/article/view/276598>
- ธัญวดี กำจัดภัย, จตุพร กันหา, และประกายแก้ว เสียงหวาน. (2567). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมเป็นฐาน เรื่อง โครงสร้างระบบเครือข่าย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 7(4), 309–324. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jra/article/view/263860>
- บัญชา จันทราช, นิธิโรจน์ ศุภกฤษฎารณกุล, ภาวิทย์หาญ พะนุรัมย์, และศิระ เพชรจำเริญสุข. (2567). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาความยั่งยืนของเกษตรกรรมแบบผสมผสานตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ชุมชนบ้านไทรงาม ตำบลนิคม อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์. *วารสารสหวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 8(1), 123–135. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/journalfms-thaijo/article/view/270551>
- ปราสาท จุลพวก. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพเกษตรกรรมสำหรับผู้เรียนอาชีวศึกษาเกษตร วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสุโขทัย. *วารสารวิชาการ T-VET Journal*, 7(1), 1–18. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/TVETJournal_IVEN3/article/view/263502
- ปิยรัชณี จ้อยอินทร์, ผืนน้ำ คงโต, และสุदारัฐ เลิศทัศนวิธ. (2568). ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับเทคโนโลยีคาร์บอนต่ำของเกษตรกรในจังหวัดสุพรรณบุรี. *Applied Economics, Management and Social Science*, 1(3), 40–44. https://so15.tci-thaijo.org/index.php/A_EMS/article/view/940
- พัชรา ปราษฎ์เวทย์, กนิษฐา อินธิจิต, สุชาติ เทสันตะ, และกษิรา เทสันตะ. (2568). การพัฒนาการเรียนรู้ด้านทักษะอาชีพสำหรับเยาวชนนอกระบบการศึกษา อำเภอน้ำเกลี้ยง จังหวัดศรีสะเกษ. *วารสารพิษณุพรรณคน*, 20(1), 51–60. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/Pitchayat/article/view/262652>
- เพชรดา จันอ้วน, และยศ บริสุทธิ์. (2567). การเป็นผู้ประกอบการเกษตร: อาชีพที่ทำนายของคนรุ่นใหม่ X, Y และ Z Generations. *วารสารวิจัยและพัฒนานวัตกรรมกลุ่มน้ำโขง (ออนไลน์)*, 1(1), 82–98. <https://so14.tci-thaijo.org/index.php/RDGMJournal/article/view/542>

ภรณ์ทิพย์ อ่อนสัมกิจ, และอภิชา แดงจำรูญ. (2564). การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาการงานอาชีพ เรื่อง งานเกษตร ด้วยการเรียนรู้แบบ IMTEAC Model สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคลองหลวง. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 6(10), 211–222. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/article/view/250149>

Afolayan, O. T., & Adamu, M. (2026). Integrating digital technologies into agricultural skills training for rural development. *International Journal of African Research and Sustainability Studies*, 10(2), 125–135. <https://cambridgepublishing.com/ijaat/article/view/803>

Luxembourg Development Cooperation. (2022). *Laos 2021: Official development assistance*. Grand Duchy of Luxembourg. <https://cooperation.gouvernement.lu/dam-assets/publications/brochures-livres/la-cooperation-luxembourgeoise-au/laos/brochure-laos-2022.pdf>

Nwakile, T. C. (2026). Bridging the skill gap in vocational agricultural education: A heuristic-based instructional intervention for improving students' employability competencies. *Educational Point*, 3(1), Article e156. <https://doi.org/10.71176/edup/16553>

Papakonstantinou, A., Koutsoukos, M., Zoukidis, K., & Vergos, E. (2022). Vocational training of young farmers: The case of students of the American Farm School Vocational Training Institute. *Journal of Agricultural Science*, 14(7), 86–92. <https://doi.org/10.5539/jas.v14n7p86>

Poungchompu, S., & Phuttachat, P. (2025). Key determinants of young smart farmer success in northeastern Thailand for agricultural development and farmer empowerment. *Journal of ISSAAS*, 31(2), 171–181. <https://doi.org/10.22004/ag.econ.339081>

Seti, T. M., Ngqulana, A., & Sindesi, O. A. (2025). Industry perceptions of employability skills for agricultural graduates in the Fourth Industrial Revolution. *SA Journal of Industrial Psychology*, 51, Article a2214. <https://doi.org/10.4102/sajip.v51i0.2214>

Thepkun, P., & Ratanachai, A. (2026). Core competency assessment among vocational stream agricultural students in Thailand. *Indian Journal of Agricultural Research*, 60(1), 140–146. <https://doi.org/10.18805/IJARE.AF-965>

United Nations Population Fund. (2022). *Lao PDR national population and development report*. https://lao.unfpa.org/sites/default/files/pub-pdf/28_feb_ncpd_proceedings_

Citation : สมศักดิ์ ดวงปัญญา, จิตติ กิตติเลิศไพศาล, ชนินทร์ วะสินนท์, และ พิศดาร แสนชาติ. (2569). รูปแบบการพัฒนาทักษะวิชาชีพกลีกร

รมสำหรับเยาวชนในแขวงคำม่วน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(2), e302572. <https://doi.org/10.65205/jlgisrru.2026.e302572>